

ארגון יד לבנים
סניף ירושלים

עיריית
ירושלים

סמל אריאל פויר ז"ל

בן חיה ויוסף
נולד בירושלים
בתאריך ו' באב תשמ"ג, 15/7/1983
התגורר בירושלים
התגייס ביוני 2002
שרת בחטיבת הנח"ל
נפל בעת מילוי תפקידו
בתאריך י"ב באייר תשס"ח, 17/5/2008
נקבר בהר הרצל

אזור: ד חלקה: 8 שורה: 1 קבר: 1
הותיר אחריו הורים, שני אחים ושתי אחיות

בן 25 בנפלו

קורות חיים

בן הזקונים של חיה מלכה ויוסף מאיר. נולד בשבת, ו' באב תשמ"ג (15.7.1983), בתשעת הימים שבימי בין המצרים, ולפיכך ניתן לו השם אריאל - "אחד משמותיה היפים של ירושלים", כפי שהסבירה אמו.

אריאל גדל לתפארת, בנועם ובאהבה, ילד בריא ושמח. "ילד מהאגדות, פנים נוטפי מתיקות, שיער צהוב מסופר בעגלגלות ילדותיות..." מתארת ענבל, בת הדוד. ומוסיף האח ירון: "כבר בילדותך הבחנו שאתה פיקח, חכם ויודע להסתדר." ואכן, אריאל החל לקרוא כבר בגיל שלוש וחצי, ועד כיתה א' סיים לקרוא את כל סדרת "חסמב"ה" של יגאל מוסנזון. בגיל ארבע וחצי הביע אריאל את רצונו העז ללמוד קרמיקה ולעבוד על אבניים, ולא ויתר עד שהוריו רשמו אותו לחוג. הוא היה הצעיר ביותר בקבוצת מבוגרים, ואת יצירותיו - כדים ופמוטים - שומרים הוריו עד היום.

כישרון הקריאה של אריאל הפך במהרה לכישרון כתיבה, ומרגע שהחל לכתוב, היה כמעין הנובע. את לימודיו היסודיים החל בירושלים, בבית הספר הדתי "חורב", ובמהרה אובחן כמחונן. מוריו המליצו לשלוח אותו

ארגון יד לבנים
סניף ירושלים

עיריית
ירושלים

לבית ספר למחוננים, אך הוריו העדיפו שימשיך במסגרת הרגילה. אריאל הרבה, כמובן, לקרוא, אהב לפתור תשבצי היגיון, וגם למוזיקה אהב להאזין.

בן שמונה היה אריאל כשנפטר סבו אהרון לאחר מחלה ממושכת, אך אריאל, שמגיל צעיר גילה יכולת לעבד תהליכים רגשיים, קשים ככל שיהיו, ידע למצוא אף את נקודות האור וללקטן. מספרת אמו: "כאשר שמעת את הבשורה ביקשת להיות קצת לבד בחדר. כאשר יצאת אמרת לנו שאתה מאוד עצוב שסבא נפטר, אבל יש שני דברים שמחים - שיותר לא נדאג לסבא, ושאימא תהיה יותר בבית."

אריאל היה מחובר למשפחתו, והקפיד במצוות כיבוד הורים. "אני חושב," כתב, "שאת הבית ניתן לבדוק בקלות על ידי מבט על שולחן השבת. איזו אווירה הוא משרה, אילו שירים וזמירות מזמרים עליו, אילו דיבורים ואילו נפשות סובבים סביבו." אחייניו של אריאל היו כרוכים אחריו: דביר ראה בו אח גדול, שירה הייתה מאושרת כשהיה בא לקחתה מהמעון, והוא היה הראשון שניצן הושיטה לו ידיים.

אריאל היה עצמאי ודעתן, ובתחילת כיתה ט' החליט לעזוב את ישיבת "חורב" ולעבור לישיבה התיכונית שבבית אל שם התעצמה אמונתו והתחזקו עקרונותיו. כחבר הצטיין אריאל ברגישותו, וידע לתת עצה טובה, להבין ולתמוך. "הייתה לאריאל יכולת מדהימה להתחבר לאנשים התחברות נפשית עמוקה," כתב חברו רנאל ליימן, "שלא תלויה בכלל בהתקשרות פנים אל פנים. לא לחינם ישנם כל כך הרבה אנשים שיגדירו את אריאל כחבר קרוב שלהם." אריאל ידע לנהל עם כל אדם שיחות עומק בשיח חופשי ומשוחזר ומלא הומור, אולם לא ויתר על הקווים האדומים הערכיים שלו. כתב חברו ניר חן: "כשאני חושב על צמד המילים 'דוגמה אישית' - דמותך באה לראשי מיד והסיבה ברורה - כי כזה אתה. תמיד אידאליים ואמונה דיברו מגרונך." וכשהתחיל מי מבני שיחו לגלגל לשון הרע, היה אריאל ממהר לומר "יש לך ד"ש מהחפץ חיים," ובכך שם קץ לדברים.

"כל אדם נולד, עובד קשה ולבסוף מת," כתב אריאל, "השאלה היא מה הוא עשה בזמן שבין לידתו למותו." בחייו, הרבה אריאל בעשייה עם נשמה. בד בבד עם שקידתו על לימודיו, עסק בפעילות התנדבותית ובתרומה לקהילה - הוא הרבה לתרום דם, עזר לילדים חולים ב"קו

ארגון יד לבנים
סניף ירושלים

עיריית
ירושלים

לחיים", וסייע בחלוקת מזון לנצרכים. נוסף על כך היה פעיל - תחילה כחניך ולימים כמדריך - בתנועת הנוער "עזרא".

אריאל, "אמן המילים", ניהן בכושר הבעה יוצא דופן - בעל פה ובכתב. שנינותו, חריפותו, היכולת לתפוס את הלשון ואת השפה באופן החד והמדויק ביותר שלהן ולמצוא את הפרצות שבהן אפשר לחדד, להעלות חיוך ולהצחיק, הקנו לו מעריצים רבים.

בסיום לימודיו בישיבת בית אל בחר אריאל להמשיך לישיבת ההסדר שבפתח תקווה, בראשות הרב יובל שרלו. בד בבד עם התעמקותו בכתובים פעל במרץ להנחיל את אהבת התורה, האדם והארץ גם בלב שומעיו: הוא הדריך ולימד בסמינריונים רעיוניים לתלמידים והעביר שיעורים לחניכים בתנועות הנוער "עזרא" ו"בני עקיבא". מספר גילעד רוזנברג, חברו לישיבה: "היכולת שלו לגעת בנערים שעומדים מולו, לתת להם להיות חלק מהיחידה - בכל אלו התגלה לעיניי אריאל קשוב..." בשבתות, ארגן אריאל שיעורים ופעילויות לתלמידי הישיבות התיכוניות שבפתח תקווה ובישיבה עצמה ניצח על הפקת אירועים חברתיים ושמחות ויזם לימודים בחברותא.

אריאל כתב ביקורת מוזיקה, ערך את עיתון הישיבה, כתב את מאמרי המערכת, ובהם את "דף אחורי" של עיתון הישיבה, שהעלה חיוך על פני הקוראים.

באתר האינטרנט "כיפה" של ישיבת פתח תקווה, ענה אריאל לשאלות בענייני הלכה, דת ומדינה וחברה. "כל הצרות שבאות עלינו - כפרטים, כציבור, כעם או כאומה מטרתן להשפיע עלינו, לעצב אותנו, לעתים בדרך הקשה, וללמד אותנו מהי הדרך הנכונה. למזלנו אנחנו יודעים שהסוף טוב. השאלה היא כמה פרקים זה ייקח, והתשובה, כאמור, תלויה בנו," כך כתב בתשובה לאחת השאלות. את יצירותיו בחר אריאל לפרסם באתר האינטרנט "צורה", שם כתב תחת הכינויים "ממזר פרחים" ו"צדיק סופית". "כתיבה זורמת, יפה, עשירה וכל כך שנונה, חידודי הלשון היו כרטיס הביקור שלך," שיבחו האח ברק. בהתייחסו לאופן כתיבתו, הסביר אריאל את הדברים כך: "כל / מילותיי / הן / חיילים כפופים / למרותי / ואני מסדר אותן לעצמי בשורות ישרות וארוכות / וברורות / ועושה בהן כרצוני / כאילו היו שלי."

אהבת ארץ ישראל דבקה באריאל מגיל צעיר. בכל הזדמנות ארגן טיולים ברחבי הארץ, בגולן או במדבר יהודה, ובייחוד נמשך למעיינות. אריאל

ארגון יד לבנים
סניף ירושלים

עיריית
ירושלים

היה הרוח החיה בקרב החברים המטיילים והנעים את זמנם בנגינתו בגיטרה. הוא אהב לצלם את הנופים ולתעד את הרגעים המיוחדים, והפליא למצוא זוויות צילום מיוחדות - לראות גם מעבר למה שרואים. "החלומות שלנו", כתב פעם, "הגשמיים וגם הרוחניים, יכולים להביא לנו גאולות קטנות של התקדמות. אסור שנוותר עליהם."

ב-12.6.2002 התגייס אריאל לגדוד של חטיבת הנח"ל. הוא החל את מסלול הלוחם ומונה כקשר מ"מ, המשיך לאימון המתקדם, ולבסוף עבר קורס מ"כים. בקורס התלבט בסוגיית תפקידו כמפקד, וככל שנקפו הימים גברה התלבטותו. "לא שאלת יכולתו לתת פקודות עמדה לדיון", כתב דובי קליגר, דודו, "לא שאלת הבנתו הצבאית או יכולתו המבצעית. מתוך ענווונותו הרבה וצניעותו, חשש אריאל מן השררה - האם אני ראוי להוביל? האם אני ראוי לקרוא 'אחריי'? האם אני משמש מספיק סמל ודוגמה?" וכך, ביתר שקדנות, שב אריאל לישיבה שבפתח תקווה, לבסס עוד יותר את הידע, ולטעון עצמו במידות ובמעשים טובים. עם חזרתו סייע אריאל בעריכת ספריו של ראש הישיבה ובהוצאתם לאור.

הן בסדיר והן במילואים, הביע אריאל את קורת רוחו משירותו הצבאי, ולדברי מפקדיו, היה חייל מיומן ומקצועי. במלחמת לבנון השנייה שהה אריאל בין מוצב "שקד" לכפר מרון א-ראס. מספר סגן-אלוף רוני תדהר, מפקד היחידה: "אריאל הקפיד על שילוב בין המבצעות הנדרשת במוצב לבין שמירה על הלכות הדת. למדנו להכירו כאדם רגיש וביישן, ועם זאת חברותי ובעל חוש הומור."

פרק כאוב ביותר בחייו של אריאל הייתה ההתנתקות מגוש קטיף ומיישובים בשומרון. אריאל היה במקום, סייע למפונים בפירוק החממות ובאיסוף רכושם. בצילומים מאותם ימים ניכרו בפניו האכזבה והעצב הרב. בחלון חדרו היה תלוי הדגל הכתום של המועצה האזורית חוף עזה, שהסיר רק לאחר שדהה והתפורר. מגוש קטיף החרב הביא אריאל כוס שהייתה מונחת בהריסות והצהיר: "את הכוס הזאת אשבור מתחת לחופה."

גם פינוי "חוות גלעד" היה אירוע טראומטי בעבור אריאל שחש "מוכה וחבול ברגש, בנפש". וכך ביטא את הקונפליקט שחש: "מחד, לראות עד כמה רוצים האנשים להישאר כאן ועד כמה כואב להם הפינוי, מאידך העימות הכאוב בינינו לבין החיילים שלנו ... כשאחזו בי ובנחום

ארגון יד לבנים
סניף ירושלים

עיריית
ירושלים

חיילים/שוטרים ופינו אותנו, אמרנו 'אנחנו אוהבים אתכם - וזו חובה של שנינו להיות כאן'."

היה זה אך טבעי שאריאל, היודע לתפוס את הנקודה בדיוק, "ויותר ממה שידע לתפוס את הנקודה ידע להעביר אותה הלאה, בחן אין-סופי וביופי, "כפי שכתב חברו גילעד, יבקש להפוך את כישרונו למקצוע. בבית הספר לקופירייטינג "ACC" שבתל אביב, שם החל ללמוד בד בבד עם שנת לימודים נוספת בישיבת פתח תקווה, בלט אריאל בכישוריו. "ללהטט במילים ולצקת בהן תוכן ושנינות ... חיבור בין המראה לרעיון - זו הייתה אמנותו של אריאל, "הסביר הדוד דובי.

בשבת, י"ב באייר תשס"ח (17.5.2008), נפל אריאל בעת מילוי תפקידו במהלך שירות מילואים, והוא בן עשרים וארבע. הוא הובא למנוחות בבית העלמין הצבאי שבהר הרצל בירושלים. הניח הורים, שני אחים - ירון וברק ושתי אחיות - עדית ויפעת.

במלאות שלושים לנפילתו, בטקס גילוי המצבה, נגלה הפסוק שבחרו הוריו של אריאל לחקוק על מצבתו: "והיה כי תלכון לא תלכו ריקם" (שמות, ג', כ"א).

במעמד זה הקריאה האם, מלכה, את שירו של אריאל "דרישת מקדש":
"היי לי כותל. / אני רוצה אותך מקום / שמקבל אליו בהבנה, / בקשות
נייר מקומטות / ושגיאות של ילדים. / שסופג באהבה / דמעותיהם של
אלו / שלא למדו את השפה / ומצליחים רק / להתרגש למולך / מבלי
להבין למה. // אני תפילה, / שלא תהיי לי קיר אבנים חרב. / שתהיי לי
התחלה של בניין הבית. / שתהיי לי. // במקדש של שנינו / לא יהיו
קורבנות / רק ריח ניחוח אישה / לה'. / כוהנים יתרוצצו יחפים בבית /
מהמטבח לחדר הילדים / ושירת הלוויים / במנגינות של אבא / תתנגן
בסטראו בסלון. / בואי, נבנה לנו בית ראשון." את הספדה סיימה האם
במילים: "בית ראשון לצערנו לא הצלחת להקים. אך עכשיו, כשעלית עם
כל זכויותיך לגנזי מרומים ואתה יושב ליד כיסא הכבוד של הקב"ה,
תתפלל על עם ישראל שנוכה כולנו לבית שלישי במהרה ותעמוד לגורלך
לקץ הימים."

אריאל הותיר עיזבון ספרותי עצום ומגוון. משפחתו הוציאה ספר לזכרו המתבסס על כתביו, וכולל שירים, דברי תורה, סיפורים, דברי הגות ומחשבה, התייחסותו לתופעות חברתיות ולאירועים המתרחשים. בספר

ארגון יד לבנים
סניף ירושלים

עיריית
ירושלים

שזורים תמונות מתחנות חייו של אריאל, הספדים ודברים שנכתבו לזכרו. בעמוד הפתיחה כתבה המשפחה: "אריאל, איננו זקוקים לספר זיכרון כדי לשמר את דמותך בזיכרוננו ובנפשנו הפצועה, אך אנו מקווים שבספר זה ישתקפו ולו במעט אישיותך המיוחדת, כישרונך הרב והשקפת עולמך. אוהבים ומתגעגעים עד אין קץ, אנחנו."

במכתב הניחומים למשפחה השכולה כתב הרמטכ"ל, רב-אלוף גבי אשכנזי: "אריאל שירת כלוחם בגדוד המילואים של חיל הרגלים, בחטיבת 'מרכבות הפלדה' של עוצבת 'הגליל', אשר בפקוד הצפון. מפקדיו של אריאל מספרים כי היה חייל מסור לתפקידו ולוחם מקצועי. הוא תואר כאדם רגיש ובעל ערכים, שניחן בחוש הומור ובכישרון כתיבה. בשל כל אלה ועוד, היה אריאל אהוד על מפקדי היחידה וחייליה."

הספיד את אריאל הרב יובל שרלו: "אריאל... ברוך כישרונות; שמח וטוב לב; יצירתי באופן בלתי רגיל; סקרן וחותר למקומות עילאיים; רגיש; מדריך בחסד; מחפש דרך מתמיד; חבר אמת; ישר וכן; ועוד ועוד. ... בשעה שאריאל ישב בשיעור קשה היה לדעת לאן השיעור ילך. הדרך הסלולה של השיעור הייתה נתקלת בשאלה מקורית, בניסיון לערער על התלמים החרושים מראש ... לעתים היא הייתה נמשכת לחיפוש אחר המהות, שאלת ה'למה', ו'למה אי אפשר אחרת'; תמיד תמיד היו בדברים מתח, עניין, סקרנות, אחרות. אך הרבה דברים לא ידענו עליו. ... אין אדם יודע מה בליבו של חברו. ... שיעור גדול לימדת אותנו, אך מחירו כה כבד וכואב."

כתב נחום אבניאל, חבר משיבת פתח תקווה: "פוי, היית איש נותן. ויותר מזה, עשית אותי לאיש נותן, ועל כך אודה לך כל חיי. אין לי מילים להיפרד ממך, כי אני לא נפרד. אתה איתי."

כתב למשפחה זקרי נתנאל, מנהל מדרשת "רמות שפירא": "אריאל היה מצחיק, שנון, סמכותי, אמיתי, נוגע, גורם לחשוב, מתודי, חווייתי, ונודה על האמת - טוב! אחד המדריכים הטובים שהיו לי. ... בכל מאות תלמידי חטיבות הביניים, התיכונים, בנות האולפנה ובני הישיבות ישנו ניצוץ של אריאל שזכה לזרוע בהם, ואותו ניצוץ יפרח ויעשה דור של אנשים טובים, ערכיים ובעלי מידות."

חברו הווירטואלי של אריאל, אורי עמירם, שעמו החליף חרוזים, כתב לזכרו: "... בעט מושחז, בחריזה פנומנלית / היית גם בן-בית גם בן-פזמון-חוזר // ממזר, לולא בעגלתי חרזת / היו ימינו שוממים, זאת לא

ארגון יד לבנים
סניף ירושלים

עיריית
ירושלים

אכחיד / הן רק אתה בכישרונך תמיד העזת / גם להרים להנחתה, גם להנחית // היית לי כמו הד, כמו בת-קול חוזרת / וכיף היה לכתוב ביחד בדואט / וכנראה על זה אמרה המשוררת: / אבוי, אבוי לשיר, אם אין, אם אין לו הד..."

באחרית הדבר של הספר, כתב יוסי, אביו של אריאל: "... לבו היה נתון לכולם, רגיש וקשוב. כולם היו שלו. הכישרונות שבהם ניחן, המידות הטובות, היחס לאנשים, ההתייחסות למתרחש סביבו, הניעו אותו לעשייה רבה. ... הרבה נחת ושמחה רווינו מהבן האוהב והאהוב, התומך ומסייע.... חבל, כואב מאוד, וכל הזמן כואב יותר."

שירו של אריאל, "תכולת העיניים", מגלה אולי טפח משהתחולל בעמקי נפשו: "אתם מביטים לי בעיניים / ורואים רק את הצבע. / איזה עיניים יפות... / לא הבנתם / שאישונים גדולים / הם דווקא סימן שחשוד. / לא שמתם לב לכל הלבן, / לחוסר. / אינכם רואים / שאת הכול מרשתים / נימים קטנים / אדמומיים, / שמבקשים חיים. / פתחו את העיניים. / דרכן אפשר לקרוא."

